

се викаше любовницата ми, знаеше, че азъ съмъ невиненъ. Знаеше, че баща ѝ е причината. Азъ бѣхъ за нея мъченикъ. Колкото ме обичаше, много повече ме е обикнала, когато бѣхъ вече въ затвора. Тя ми изпращаше често пари и други подаръци. Не можѣ горката да понесе тая мъка, като стана жертва на злобата. Въ послѣдната си минута, като испъдила домашнитѣ си, казала на присѣтствующитѣ: „Умирамъ съ гореща любовъ къмъ Пенча и съ умраза къмъ баща си. Кажете на Пенча, че въ послѣднитѣ минути сълза за него съмъ поронила. Кажете му, че съмъ го заклела да отмъсти врагу.“ Загина горката, млада и зелена, безъ врѣме! Баща ѝ отъ биене на съвѣстѣта наскоро слѣдъ нея и той умрѣ. Прѣди 2 мѣсеца си излѣжахъ наказанието въ тѣжки мъки. Менъ ме освободиха отъ затвора. Слѣдъ това азъ имахъ два дълга: *ди си отмъстя на безвърния турчинъ и оня, завъщанъ отъ оная, която даде душата си за мене.* Ето защо азъ съмъ дошълъ тука въ Румания.«

Пенчо бѣше младъ чловѣкъ, съ черни голѣми очи, черна коса, вежди гайтанени, лице валчесто, мустаци срѣдни, растъ сжщо срѣденъ. Въобще притѣжаваше качествата на единъ за забѣлѣзване хубавецъ. Прѣдприемчивъ бѣ на всичко. Той не се страхуваше. Той бѣше благъ въ отношенията си. Бѣше нѣкакъ и краснорѣчивъ. Когато Пенчо расправаше, другаритѣ се въодушевляваха отъ думитѣ му, като умразата имъ къмъ тиранитѣ нарастваше. Тѣ наврѣмени го прѣкъсваха съ думитѣ: »Да пукни тирана!«

Слѣдъ тоя разказъ на Пенчо, рѣкохме да сепрѣдадемъ на нощния покой. Разпоредихме се да приготвимъ за другия день двѣ ягнета и други работи още за ѣдене. Сутрината рано, Андонъ отиде съ двамина още другари въ града. Съ послѣднитѣ той изпратилъ всичко потрѣбно, а самъ той останалъ за нѣкакви новини. Ягнетата тука грижливо се печаха на шишоветѣ. Дружината играеше наоколо гимнасти-